

[Jørgen Jensen.]

havde jeg ved Vordingborg den glæde at diskutere med indenrigsministeren. Af de udtalelser, han fremkom med ved dette offentlige møde, forstod jeg, at regeringen nu var positivt indstillet på at slutte sig til denne tanke om bloktilskud til visse kommuner. Det glæder jeg mig over; men jeg vil samtidig mene, at hvis regeringen med større iver og større initiativ var gået i gang med en ændring af det hidtidige refusionsproblem og alt, hvad dertil hører, så var vi kommet længere i dag, end vi er, også med hensyn til en større kontrol over de udgifter, som det her drejer sig om.

Jeg henstiller, at regeringen nu intensiverer arbejdet med at finde et bedre system her, og i denne sammenhæng vil jeg gerne lægge et godt ord ind for, at vi skal have en endnu bedre budgetkontrol, også når det drejer sig om statens egne udgifter. Det er klart, at det kan først virke på længere sigt. Det, vi står over for, er at finde rimelige og passende besparelsesmuligheder på det forelagte finanslovbudget. Vi har fra vor side naturligvis lagt megen vægt på det tilsagn, som statsministeren gav forleden dag, da han sagde, at regeringen fandt det rimeligt, at finansministeren mødte, tit og ofte øjensynligt, i finansudvalget og dér med finansudvalget og dette udvalgs partier gennemgik budgettet ganske nøje med henblik på at finde yderligere besparelser ud over de besparelser og udsættelser af udgifter på ca. 500 mill. kr., som jeg forstår at finansministeren har nedskåret de enkelte ressortministeriers budgetter med i forbindelse med udarbejdelsen af selve finanslovsforslaget.

Vi er helt klart parat til at gå ind i et alvorligt arbejde på denne front, og jeg håber på et godt samarbejde, dels med finansministeren, dels med de andre politiske partier.

Jeg vil gerne sige, at denne nedsættelse eller udsættelse skal ikke berøre den sociale balance. Vi lægger fra vort partis side overordentlig vægt på, at borgerne i Danmark kan føle sig trygge, og vi lægger megen vægt på ungdommens uddannelsesmuligheder, på en rimelig social ydelse og et rimeligt socialt sikringsnet.

Jeg tror, at vi derefter skulle koncentrere interessen, sagt mere almindeligt, om et

par enkelte områder. Vi skal forsøge at reducere de planlagte udvidelser af statens virksomhed, og vi skal forsøge, om nogle af de udgiftslove, som endnu ikke er trådt i kraft, og nogle af de anlægsarbejder, som endnu ikke er påbegyndt, kan reduceres eller udsættes. Jeg ved, at der i mange tilfælde vil blive tale om udsættelser snarere end om direkte besparelser, og det kan godt være, det kommer til at koste nogle penge på længere sigt, men vi er i en tvangssituation, således at det er nødvendigt at tilpasse de offentlige budgetter til den forhåndenværende økonomiske situation. Jeg skal som sagt ikke komme ind på enkeltheder, men berøre ganske få ting.

Man kunne jo f. eks. spørge, om det er helt nødvendigt at have det fulde antal ministerier, temmelig mange, som vi efterhånden er kommet op på. Man kunne med rette tage fat på spørgsmålet om statens personale, det samlede personale. Her konstaterer vi en meget stor stigning. Den 1. april 1967 var der i henhold til anmærkningerne til finansloven 158.331 ansatte. Der forventes i indeværende finansår at være 163.656 ansatte — alle er nok ikke kommet til endnu — men i henhold til finanslovsforslaget skulle vi op på 168.000 i finansåret 1968-69; det betyder altså en stigning på i hvert fald omkring 5.000. Jeg mener, at vi meget alvorligt skal se på disse problemer, og jeg lyttede med stor interesse til, hvad hr. Lysholt Hansen havde at meddele i så henseende. Men jeg gør lige opmærksom på, at dette tal med en stigning på ca. 5.000 personer i statens tjeneste jo ikke giver det sande billede. Hertil kommer den udvidelse af arbejdskraften, som vil være beskæftiget ved statens anlægsvirksomheder samt ved de institutioner, som modtager offentlige tilskud, og økonomiministeren fortalte i går folketingset, at den samlede arbejdskraft i staten og i disse forskellige institutioner nu var oppe på omkring 300.000. Det svarer nogenlunde til, hvad industrien har af arbejdskraft, dette erhverv, der producerer og eksporterer som en nødvendig forudsætning for, at vi i det hele taget kan have det rimeligt og godt her i landet.

Det er klart, at mit parti erkender, at der skal visse udvidelser til, når vi har vedtaget en lov; den skal naturligvis også administreres. Det gælder for personalets vedkom-